

ÚVODNÍK

SLYŠET A ČINIT

Jestliže se pak můj lid, který se nazývá mým jménem, pokorí a bude se modlit, bude hledat mou tvář a odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z nebe, odpustím jejich hříchy a uzdravím jejich zemi.
2Par 7:14

Každý den je den milosti. Hospodin hledá každého z nás a kterýkoli den se s Ním můžeme setkat, ať to čekáme nebo nečekáme. Přesto jsou v dějinách okamžiky zvláštního Božího navštívení. Jedno takové navštívení bylo, když byl dostavěn a zasvěcován chrám. Izrael se shromáždil v Jeruzalémě a Hospodin jako odpověď na modlitbu Šalomouna seslal z nebe oheň, který pohltil oběti. Izraelci odpověděli tím, že poklekli, klaněli se Hospodinu a volali: „Je tak dobrý! Jeho věrná láska trvá na věky!“ Setkání s Boží mocí a velikostí je povzbuzuje a utvrzuje v poznání Jeho dobroty a věrnosti. Tato úžasná slavnost končí, všichni se rozcházejí domů, král Šalomoun se uloží ke spánku. A tehdy se Mu zjevuje Hospodin a zaslubuje vyslyšení jeho modlitby. V rámci zaslíbení zaznívá i slovo z úvodu článku.

V roce 1997 přijal Dan Drápal toto slovo pro celá KS a tedy i pro náš sbor. Kázal na tento text na lednovém společném shromáždění celých KS. Nezdálo se, že bychom slovo vzali příliš vážně. Začal pokles účasti na modlitebních shromážděních a záhy se zastavil i početní růst našeho sboru.

Když jsem se modlil na konci roku 2006 za další rok, tak jsem vnímal, že nám Bůh chce dát další příležitost do tohoto slova vstoupit. Proto jsem na tento text kázal v únoru 2007 a mnozí přítomní na výzvu pozitivně reagovali. Čas od času se ptám sebe a na shromážděních i vás, co jsme s tímto slovem udělali. Nyní uplynul rok a je čas si otázku znovu položit.

Byl jsem před časem požádán, abych vysvětlil, co očekávám, že jsme s ním měli udělat. Na to není jednoduchá odpověď, protože to je mnohdy o postojích a věcech, které nejsou na první pohled vidět. Bůh každého jinak stvořil a povolal k jiným věcem. Není tedy jednoduše měřitelné, zda se například modlíme dostatečně. Někdo je povolán k půlhodině denně, někdo ke dvěma hodinám. Začal bych tedy spíše tím, co jsem s ním udělal já.

Předně jsem se opět utvrdil v rozhodnutí, že budu hledat Boží tvář. Znamená to pro mne, že se v každodenním rozhodování chci poctivě ptát, jak bych se měl zachovat podle Jeho vůle. Že chci být v Jeho blízkosti a hledat celkový směr svého života. Že si chci znovu a znovu nechat prověřovat své priority Jeho plány. V mém životě bude pro mne Boží slovo tou základní normou i zdrojem. Dává mně život, čerpám z něj sílu a určuje i mé mantinely. A znamená to také vztah k modlitbě. Nechci, aby modlitba byla něco, čemu věnuji čas, který zbude. Protože zbude ho vždy nějak málo. Chci, abych modlitbě věnoval vyhrazený čas, který si nedám ukrást. A také chci měnit své cesty. Když jsem před Boží tvář, tak někdy zjišťuji, že mé cesty nejsou tak dobré, jak se mně zdá, když před Boží tvář nejsem. Když to shrnu, tak pro mne je celý zmíněný text výzvou, abych nejprve hledal Boží království a jeho spravedlnost. A to znamená naprosto konkrétní věci a často konkrétní změny.

To pro mne tento text znamenal. Když se zamýšlím nad minulým rokem, tak musím uznat, že jsem svému rozhodnutí plně nedostál. Opět jsem si někdy nechal ukrást čas na modlitbu jinými věcmi. Opět jsem se někdy pohyboval na jiných cestách, než které pro mne Bůh připravil. A také jsem mohl opět činit pokání a k Bohu se vracet. A to je mým to nejdůležitější. V něčem jsem se posunul, ale s Boží výzvou nejsem hotov.

Samozřejmě hodnotím nějak i sbor. Ale spíše v tom viditelném. A trochu se třesu. Účast na modlitebních se příliš nezměnila, výzvu k hledání Boží tváře nevzali vážně ani někteří vedoucí, nějakou zásadní změnu nevidím. To, co mne naopak uklidňuje je to, že u některých vidím rozhorlení a že také vím, že jak je to skutečně, nemusím měřit já, ale je to Boží věc. Protože Bůh každého z nás povolal k tomu, abychom sloužili přímo Jemu. Jsme Boží služebníci, nikoli lidí.

Možná jsi loňský únor udělal nějaké rozhodnutí. Možná jsi jindy udělal důležité rozhodnutí. Jak jsi v něm obstál? Možná jsi neudělal žádné rozhodnutí. Nechceš ho udělat nyní?

Jakub píše o dvou mužích. Jeden se podíval do zrcadla a zapomněl, co viděl. Druhý z toho vyvodil pro svůj život konkrétní věci. **Kéž jsme podobní tomu druhému. Kéž nejenom slyšíme, ale i činíme.**

Lubomír Ondráček

SLOUPEK

Milí čtenáři, v dnešním Sborovém dopise se na několika stránkách věnujeme nové divadelní hře, kterou soubor Kairos II nastudoval. Vypravil jsem se na ni krátce před Vánocemi, a shlédl nejen samotné představení, ale i předcházející zkoušku, něco nafotil, rozepsal otázky, odpovědi zpracoval a vy si teď můžete z rozhovorů s některými herci udělat alespoň malou představu, jaké to je.

Ale doporučuji: jděte se podívat sami, stojí to za to!

Dále vám přinášíme úvahu o Ezechiellově skoro hororovém vidění, dvě recenze nebo zprávu o tom, jak Silvestr trávil sborová mládež.

Dobré čtení a požehnaný čas s naším Pánem

Vám přeje

Tomáš Božovský

WWW.PRAHA.KAES.CZ

DNEŠNÍ KÁZÁNÍ BUDE O TOM, JAK SE CUDNĚ OBLÉKAT V DNEŠNÍ DOBĚ, KDY NECUDNOST JEN KVETE.

Z ANGLIČTINY PŘELOŽIL TOMÁŠ BOŽOVSKÝ
COPYRIGHT GOSPEL COMMUNICATIONS INTERNATIONAL, INC -
WWW.REVERENDFUN.COM

PŘEČTĚTE SI

Společně na Smíchově ... 2

Miluju happyendy 3

**Téma:
Divadlo KLaP4-8**

Silvestr s mládeží 9

Změny ve vedení sboru

Po uplynutí zkušebního období byl na začátku ledna ustanoven **Otakar Kunzmann** pastorem regionu Východ. Ota se ve své službě osvědčil a jeho ustanovení podporovalo jak sborové staršovstvo, tak vedoucí a většina členů regionu Východ.

Na regionu Jih se připravuje **povolání Viktora Burdy za staršího KS Praha**. Jeho povolání odsouhlasilo sborové staršovstvo a je k němu již několik pozitivních reakcí od členů regionu. Pokud se neobjeví nějaká výrazná výhrada, bude Viktor ustanoven starším na některém únorovém regionálním shromáždění.

Lubomír Ondráček

Postup rekonstrukcí sborové budovy

V prosincovém Sborovém dopise jsem vás informoval o plánu rekonstrukce sklepení sborových prostor Na Žertvách 23.

Naneštěstí se protáhla jednání s úřady a k dnešnímu dni ještě nemáme stavební povolení. Většina úředníků se k nám chovala velmi vstřícně, ale podle nových předpisů se natolik zkomplikovalo řízení o stavebním povolení, že po nás musela být požadována stanoviska dalších úřadů a přestože první razítka byla sehnána již v červnu, nemáme k dnešnímu datu k dispozici ještě všechna vyjádření. Se všemi zainteresovanými institucemi jsme již jednali a získání potřebných povolení je již spíše otázka času.

Díky těmto komplikacím se opozdilo zahájení rekonstrukce a můžeme zatím provádět pouze přípravné práce. Hlavní část rekonstrukcí proto bude zahájena až během léta nebo podzimu.

Prosím vás dále za modlitby, aby již nic nezabránilo kladnému vydání stavebního povolení a aby se podařilo úspěšně postupovat s prováděním prací. Na modlitby jsou také vztahy s nájemníky majitelů horních třech pater budovy, protože pro ně bude rekonstrukce omezující.

Lubomír Ondráček

SPOLEČNÉ LEDNOVÉ SHROMÁŽDĚNÍ KS NA SMÍCHOVĚ

Celorepublikové shromáždění Káesů bylo opravdu mimořádné. Nejen tím, že bylo novoroční nebo počtem účastníků (i když nás bylo, na to, jaké podmínky vládly českým silnicím, docela hodně), ale hlavně tím, že pozvání přijal Duch svatý (to jsme jaksí očekávali), ale že také pozvání přijal a kázat přišel Dan Drápal (to mnozí z nás nečekali)!

Po chvalách vynikající skupiny z pražského regionu Sever a po krátkém, skoro nesmělém pokusu představit hlavního řečníka, vypukly (když se na podiu objevil Dan) ovace.

Bylo to opravdu dojemné, jak tam Dan stál v bouři ohlušujícího aplausu, který se zdál, že zaplní zbytek shromáždění.

Pak nám Dan domluvil, abychom přestali, že by rád kázal. Potlesk patřil také Bohu, protože jen z Jeho milosti Dan kdysi uvěřil a stal se pak klíčovou osobou při zrodu KS. Mnozí z nás tak mohli uvěřit a najít duchovní rodinu.

Slovo, které přinesl, ukázalo, že Dan je stále tím, kdo má české církvi (včetně KS) co dát. Kázání bylo o smrti, ale vlastně o životě. Také bylo o strachu, ale vlastně o statečnosti.

Stěžejní verš byl z knihy Zjevení 1:17-18: „*Neboj se, já jsem ten první a poslední. A živý, byl jsem mrtvý a aj, jsem živý na věky věků. A mám klíče od pekla i smrti.*“

Dan řekl, že mezi bázní před Hospodinem a strachem z lidí je nepřímá úměrnost. „*Hrdina je ten, kdo se bojí správných věcí. Každý se někdy bojíme.*“ „*Neboj se, říká Ježíš tomu, kdo má před Ním bázeň.*“

„*Jednou každý zemře, to máme všichni společně. Nebojme se kázat kromě o Boží lásce i o Božím hněvu.*“

Dan upozornil na paradox naší doby. Na rozdíl od starých Egyptanů, kteří vynakládali 60% prostředků na přípravu na smrt, Češi vedou mezi národy v absenci jakéhokoli smutečního obřadu. To je smutná skutečnost, ale pro stále úspěšné zvěstování evangelia máme

povzbuzení v Kazateli 3:11: Bůh vložil do lidského srdce touhu po věčnosti.

Výzva, která kázání korunovala, se mě dotkla nejvíc. „*Ježíš je klíč! Pro tebe, národ, Evropu. Ježíš má klíč. Jak to ovlivní tvoje hodnoty, touhy? Budeš hledat Boha? Cesta evangelia je náročná, ale je schůdná, nebudeš zkoušen nad své síly.*“

Pro kázání byla silná svědectví. Jedno o obrácení naprostého ateisty a druhé o Božích cestách pro ty, kdo Boha upřímně hledají – jak manželé po letech u Svědků přijali Ježíše a znovu se narodili.

Nakonec ještě Dan Drápal z pozice emeritního seniora KS požehnal jednotlivě všem v radním KS. Duch svatý nás, myslím, přitom ujišťoval o své moci i touze dát Božímu lidu jednotu, odpuštění a tak moc být velkým světlem s opravdu dalekým dosahem. Tak jsem to alespoň prožívala já a radovala jsem se.

Dan se při žehnání opíral o svou pastýřskou hůl. Zdůraznil, že stejně jako je ta hůl jednoduchá a neokázalá, taková má být i naše víra.

Shromáždění pak pokračovalo ještě dalšími požehnáními od členů rady KS, čtením a vyznáním zásad Káesů a chválami. Jenže, přiznávám, podrobnosti si nevybavuji. Nechala jsem se naplnit Duchem svatým a užívala si Jeho přítomnosti a spojení s ostatními.

Nánda

MILUJU HAPPYENDY. A KNIHU EZECHIEL.

Většinou ani nepotřebujeme, aby nás Duch někam vodil. Dobře totiž víme, kde ve svém životě máme to svoje údolí suchých kostí... a chodíme kolem něj po špičkách. Ta údolí jsou místa, kde padli naši „bojovníci“. Můžou to být věci, za které se stydíme, špatné věci, které děláme znova a znova, aniž bychom chtěli, pokušení, kterým stále dokola podléháme.

Ty „padlé bojovníky“ v nás nikdo ani nepohřbí. „Stejně to udělám zase znova...“.

„Hlavně aby se o tom nikdo nedozvěděl!“

Když se Hospodin zeptal Ezechiele, můžou-li ty kosti ožít, Ezechiel se netvářil příliš přesvědčivě. Jediné, na co se zmohl bylo: „Panovníku Hospodine, ty to víš.“ Bůh ale chtěl od Ezechiele aktivitu: prorokuj nad těmi kostmi! Ezechiel se mohl cítit

**...I otázal se mne:
„Lidský synu,
mohou tyto kosti ožít?“
Odpověděl jsem:
„Panovníku Hospodine,
ty to víš.“...
Tu mi řekl:
„Prorokuj nad těmi kostmi
a řekni jim:
Slyšte, suché kosti,
Hospodinovo slovo!
Toto praví Panovník Hospodin
těmto kostem:
Hle, já do vás uvedu ducha
a ožijete...“
(Ez 37:1-14)**

stavit a začít chodit...! Ale nic. To muselo být zklamání. „Bože, tys mi řekl, ať prorokuju, ať ty kosti OŽIJÍ.“ „Bože, tolik úsilí mě to stálo! Tak moc jsem se snažil. Copak nevidíš? Stejně je to beznadějně!“

My se můžeme snažit jak chceme, ale aniž bychom počítali s Boží pomocí, nedosáhneme

jako cvok. „Copak to Bůh nechápe? Copak nevidí, že už to tu takhle vypadá několik let?“

„Copak neví, že už jsem v boji s tímhle pokušením nevyhrál ani nepamatuju? Nechápe, že padnu zase znova?“ Ale Ezechiel udělal to, co mu Bůh řekl. Prorokoval. Tím dal najevo, že věří, že Bůh může cokoliv, že může jednat i v beznadějně situaci. Prorokovat nad uschlými kostrami, že ožijí... Kdo to kdy viděl?! Něco se začalo dít. Kostí se pospojovaly, potáhly kůži... tak nadějně to vypadalo! Jen jen se po-

žádného vítězství. Můžeme se přetřhnout, dělat všechno přesně tak, jak je to v Bibli a tak, jak nám kdo radí, ale aniž bychom počítali s tím, že poslední slovo má Bůh, nemáme šanci.

Víte, jak ten příběh dopadl?

„P ř i j d' ,
duchu od čtyř větrů a zaduj na tyto povraž-
děné, ať ožijí.“

A vzkříšení povražďení se zvedli a stáli v této armádě, vytvořené s Boží pomocí (Božím duchem), připraveni na další boj.

„Duchu svatý, přijď, prosím, do mé situace. Sám to nedokážu, potřebuju tvoji sílu. Vzdávám se svých snah nad špatnými věcmi a pokušením zvítězit vlastní silou, protože vyhrát můžu teprve tehdy, když se do toho vložíš ty.“

Miluju happyendy.

Jolana Dittichová

NA CO SE DÍVÁME A CO SI ČTEME

Once

Málokdy chodím do kina, ale o Markétě Irglové, Glenu Hansardovi a kapele The Frames a o filmu jsem už četla někdy v létě. Tak jsem se vypravila dokonce na premiérový den. A nelitovala jsem. Jestli chcete vidět film, byť nekřesťanský, ale s křesťanskými hodnotami, při kterém nemusíte zavírat oči, vyražte si na Once.

Příběh je to vlastně obyčejný, žádné akční drama. Hrají v něm herci, neuvidíte speciální filmové triky. Pro někoho možná nuda, pro mě pohlazení normálností. Také bylo jeho natáčení prý velmi levné. Prosadil se na filmovém festivalu Sundance, kde vyhrál cenu diváků. Poté se rozletěl po USA a do Evropy. To je ještě více neuvěřitelnější úspěch, než prožívají hrdinové filmu se svou hudbou. A pak, že je snímek naivní!

Dva osamělí hudebníci se potkají na ulici, nahrají spolu desku, zamilují se. A happy end? Já jsem ho ve filmu našla a vy se nechte překvapit.

Podstatnou součástí filmu jsou i písně obou hlavních protagonistů. Však také film získal nominaci na Oscara za nejlepší píseň a dvě nominace Grammy (za soundtrack a píseň). Jak to dopadne se teprve uvidí, ale bez ohledu na tento výsledek je už dnes jasné, že to je film, o kterém se mluví. Za všechny můžeme zmínit Stevena Spielberga, který prohlásil: „Malý film jménem Once mi dal dostatek inspirace na celý zbytek roku.“

Nanda

Bylo jich deset (operace Divoké husy)

Před rokem v této tehdy začínající rubrice bylo představeno vrcholné dílo Hanze G. Konsalika Lékař od Stalingradu. Nyní vám představím další knihu tohoto všestranného autora.

Když se po válce zmocnili v Bavorsku Američané malého útěleho spisku, jejich výzvědná služba začala být značně nervózní. Existovala operace, o které nic nevěděli a přes veškeré úsilí dlouhá léta nedokázali nic zjistit. Desky s názvem operace Divoké husy obsahovaly jen Hitlerův souhlas a deset jmen. Osoby ze seznamu nebylo možné vypátrat. Tajná služba admirála Canarise dokázala uchránit identitu účastníků dokonale. A nejen to, ale i účel celé operace.

Děj začíná návratem jednoho z účastníků akce do vlasti. Po třiceti čtyřech letech bývalý kapitán Asgard Kuhenberg přijíždí do svobod-

ného Německa. Z Ruska, kde žil po celou dobu jako Kyryl Semjonovič Boranov, s ním přijíždí jeho žena Lyra a dcera Tamara. Asgard nechce mít se svou minulostí již nic společného. Jen na nátlak svého dávného přítele z důstojnické školy generála Willy Hechta je ochoten vznést světlo do jedné z mála neobjasněných událostí druhé světové války.

Příběh pokračuje seznamováním se s hlavními akéry. Převlečení deseti německých důstojníků z různých částí fronty do výcvikového střediska v Eberswalde bylo provedeno v jeden den. Jejich osobní spisy byly staženy na vrchní velitelství branné moci a v den nasazení do akce zničeny. Pro své okolí tak přestali existovat. Všichni byli vybráni pro svůj ruský původ a tedy schopnost přizpůsobit se prostředí, ve kterém měli provést operaci, kterou i Hitler označil za šílenou a jejímž vrcholem mělo být odstranění Stalina.

Znalost dobových reálií a netradiční úhel pohledu na toto válečné období může být pro čtenáře velkým obohacením. A to i přesto, že k reálnému podkladu autor přidává občas něco ze své fantazie. Ale u dobrodružné knihy to ani jinak nejde. Jak je u H. G. Konsalika samozřejmostí, čtenář je při večerním čtení rychle vtažen do děje a končí až k ránu, těsně před odchodem do práce. V knihovnách je běžně k dostání. Divoké husy se dají občas sehnat v síti prodeje Levné knihy za cenu okolo padesáti korun.

Pavel Rosecký

Ježíš: Vladimír Vácha

(Brány nebe a plameny pekla, Poselství z hlubin času, KLaP)

Vlad'o, KLaP je už třetí hra, na které se nějak podílíš. Ke hře Poselství z hlubin času jsi napsal scénář podle knihy, KLaP už je cele „tvé dítě“.

Je to tak?

Tentokrát mi inspirací byla kniha Ravi Zachariase Lotos a kříž, ale je pravda, že tento scénář jsem víc než u předešlé hry tvořil já. Ale oproti předloze jsem přidal i postavu Mohameda, dokonce jsem si kvůli tomu koupil i Korán :-)

Jak jsi na toto téma přišel?

Ani nevím. Tuhle knihu jsem četl už dost dávno, takže to nebyla přímá inspirace jako u románu Dolejších. Ale když jsem tak přemýšlel o tom, co hrát dál, nějak mi tohle téma přišlo. Tak jsem sedl a napsal to. Dalo by se tedy možná mluvit o nějaké inspiraci shůry :-). Ale je to opravdu tak, že při tvorbě prožívám nějaké nadpřirozené vedení, takové nutkání něco nějak napsat. Nevěřící umělec by asi mluvil o políbení múzou, já mám raději polibky Ducha svatého.

Před dvěma lety jsme udělali po delší době opět první větší zkušenost s formou divadla (předtím to byly spíš kratší pantomimické výstupy). Jak bys ty dva roky zhodnotil?

Říkáš „jste udělali“ a to se mi líbí. Chtěl bych, aby naše divadlo nebylo jen věcí pár nadšenců, možná ujetých bláznů, kteří nevědí, co s volným časem a tak hrajou divadlo. Moc bych si přál, aby tenhle sbor věděl, že divadlo je jeho součástí, že je to jeden ze způsobů, jak naplňovat Velké poslání, jak lidi konfrontovat se zvěstí o Bohu. A taky aby aktivně přemýšleli, koho a kdy na naše divadlo pozvat. Velice si vážím toho, že máme podporu třeba Luboše a dalších vedoucích. Ale zpátky k otázce. Protože jsem uvnitř toho dění, mám pocit, že jsme jako soubor Kairos II udělali kus práce. Máme za sebou 16 představení, celkově nás vidělo asi 1000 diváků (někteří asi vícekrát). Pro mě osobně byl návrat na „prkna, která znamenají svět“ velkou zkušeností a jsem Pánu vděčný za to, že mě do toho opět dostrkal. Věřím, že tak mohou

uplatnit část hříven, které jsem dostal a které možná nějakou dobu ležely ladem. A navíc můžu spolupracovat s úžasnými lidmi, kteří mají nadšení a zápal. Kéž by tohle mohl říci každý vedoucí skupinky.

Jak obsazuješ role?

Má šanci i někdo, kdo by se rád na nějaké případné další inscenaci podílel, ale ty ho vlastně neznáš?

Zatím máme za sebou jen dvě hry, takže nemohu mluvit o nějakém principu. Ale je pravda, že už při tvorbě scénáře myslím v určitých rolích na nějaké konkrétní lidi. Někteří pak roli odmítnou, jiní přijmou. Jindy se zase jakoby náhodou objeví někdo, koho by mě nenapadlo oslovit, ale kdo nakonec v té roli naprosto exceluje. Je pravda, že při výběru herců na Poselství jsem částečně vycházel ze zkušenosti, jak se kdo ukázal v Branách nebe. Myslím, že tam se objevily mnohé talenty a je dobře, že se podařilo je podchytit.

Co se týče nových herců, občas mě někdo osloví, že by měl zájem s námi hrát. Snad si na všechny pamatuji a při psaní nějaké další hry se uvidí, zda jejich zájem ještě trvá a zda by tam pro ně byla role. Nejsme profici, takže nechci psát role jen proto, abych všechny obsadil, ale vždycky hledám, jak využít zájem. Přemýšlel jsem i o tom, zda před další hrou nevyhlásit nějaký konkurz, ale spíše dávám přednost osobnímu oslovení. Pokud je ale někdo, kdo by toužil hrát, ať mě kontaktuje, uvidíme, co se s tím dá dělat. Nechci, aby Kairos byl nějakou exklusivní skupinou, na druhou stranu jsou myslím určité předpoklady, které člověk musí mít, aby divadlo dělat mohl.

Téměř všichni herci jsou amatéři a nemají za sebou nějakou zkušenost s divadlem. Přesto jsou, pokud mohu soudit, dost dobří.

Jak se ti s nimi jako režisérovi pracuje?

Někteří jistě zkušenosti s divadlem mají, jiní ne. Ale stále žasnou, čeho jsou schopni a jak se v tom zlepšují. Já si o sobě nemyslím, že bych

byl kdovíjaký režisér, ze všeho toho, co v tomhle divadle dělám, mi tohle jde asi nejméně. Ale snažím se, jak mohu. Mnohdy je konečná podoba nějaké scény výsledkem společné práce na zkoušce a to je moc dobře. Myslím, že se máme moc rádi a že vznikl opravdu skvělý soubor - ne skvělý tým, že bychom byli kdovíjací herci, ale že je mezi námi opravdu tvůrčí a skvělá atmosféra. Někteří vynikají více (někdo je fakt dobrý a když hraje, běhá mi mráz po zádech, někdo je schopen se

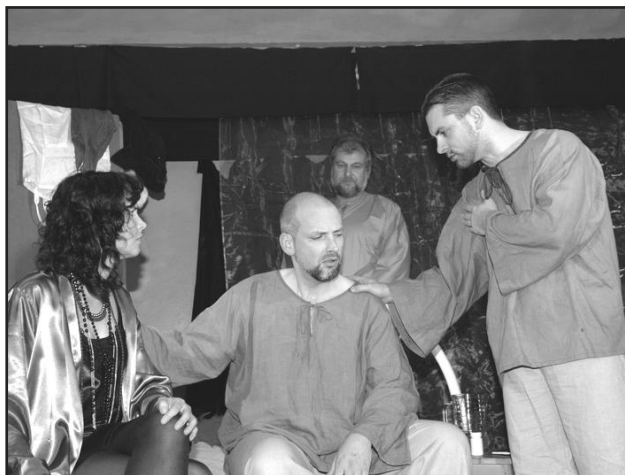
naučit text několika postav a alternovat tak více rolí), ale nejde o to, dělat si jméno a být slavný, ale společně pracovat pro Pána a pro diváky.

Divadlo, to ale nejsou jen herci, že...

No jasně, že ne. Jirka Jelínek nám udělal originální hudbu, myslím moc dobrou. V KLaPu je v závěru píseň, ke které jsem napsal slova, ale hudba mě k tomu nějak nepřišla a Jirka složil takovou melodii, která se mi sice zpočátku moc nelíbila (na první poslech), ale teď mi připadá geniální. Marta Vostrá nám šila kostýmy, Monika Kordulová, kromě toho, že hraje a pomáhá mi ve všem možném, se postarala o výpravu. Velice obětavě s námi jezdí zvučit Petr Vlasák a o světla se stará Petra Vlasáková spolu s Petrem Vávrou a Františkem Sokolovským. Obrázky na plátno, které skvěle zpracoval Martin Mizur, pouští David Záruha. Zpoza portálu nám napovídá Jana Semilská. Zvláště v Poselství je spousta přestaveb během hry, takže s námi pracují i další lidé jako rekvizitáři. Těm všem patří můj dík, protože bez nich by to nešlo a oni nezakouší ten úžasný pocit, být před aplaudujícím publikem. Tak jim tleskám alespoň já takhle (tlesk, tlesk). A možná právě v téhle oblasti bychom uvítali další lidi, kteří by s námi chtěli spolupracovat, chtěli se třeba naučit svítit, nebo být prostě jen u toho a pomáhat.

Nejsi trochu zklamán návštěvností? Divadlo není prvotně určeno pro lidi ze sboru, ale přesto cesta k divákovi (k našim nevěřícím přátelům) povede zpravidla přes nás.

Máš pravdu, že to je věc, která mě na téhle mé práci nejvíce vadí. Myslím, že děláme pro propagaci co se dá, ale odezva není taková, jakou bych očekával. Je pravda, že světská amatérská divadla (a i někteří profesionálové) se potýkají s tímtež, konzumní společnost sedí raději u televize, než aby šla do divadla. Tím si ale nechci tu situaci omlouvat. Jsem přesvědčen, že v téhle oblasti musí sbor (ale nejen nějaký imaginární „sbor“, ale i třeba ty, milý čtenáři) něco udělat. Je mi jasné, že se mnohem lépe propagují nějaké jednorázové akce,

než divadlo, které je každý měsíc. Ale snažíme se hrát na různých místech Prahy, aby pro různé regiony bylo možno pozvat své sousedy, aby to lidé měli blízko. A moc bych si přál, aby vždycky ten region, kde budeme hrát, tato představení „adoptoval“ a vzal za své propagaci a zvaní přátel. My, co divadlo děláme, tomu věnujeme poměrně hodně svého času a sil a je pak trochu frustrující, když hrajeme před poloprázdným hledištěm. V neposlední řadě je to problém i ekonomický. Pronájem sálů něco stojí (také proto vybíráme vstupné) a pokud nepřijde dost lidí, nezaplatí se ani nájem a už vůbec ne ostatní vedlejší náklady. Velice mě povzbudil přístup křesťanů na Kladně, kde jsme měli možnost již dvakrát hrát. Dva poměrně malé sbory (KS a CB) se do této akce nasadily a divadlo bylo naprosto plné, hodně nevěřících. Je vidět, že to jde.

Jelikož jsme zatím hráli většinou v neděli večer a tento termín možná někomu nevyhovuje, rozhodli jsme se pro toto pololetí hrát více ve všední dny nebo v sobotu večer. Tak doufám, že to bude divákům vyhovovat více a že si k nám cestu najdou.

Setkal ses už s nějakými reakcemi na hru?

Naprostá většina ohlasů byla pozitivních, dost lidí bylo nadšeno. To mě samozřejmě těší. Je to ale trochu jiné u křesťanů a nevěřících. U Poselství jsem zaregistroval ojedinělé teologické námítky, jelikož zmiňujeme Atlantidu, která podle některých neexistovala. U KLaPu jsem zase slyšel námitku, jestli tím, že prezentujeme buddhismus a islám, jim neděláme moc velkou reklamu. Od nevěřících jsem zase slyšel názor, že třeba KLaP je příliš jednoznačně agitační ve prospěch křesťanství. Jsou ale i nevěřící, které divadlo i jeho poselství zaujalo, nebo přinejmenším neurazilo a nakoplo k přemýšlení. Takže myslím, že by neměl být problém někoho pozvat.

Jaké máte další plány?

Budete nadále hrát obě divadelní hry?

Plány máme a v současnosti probíhá dramaturgická příprava na další hru, pokud to dobře půjde, měla by být na podzim zase premiéra. Co to bude, bych zatím prozrazovat nechtěl, ale myslím, že potěšíme pamětníky. Mým plánem je, abychom vždycky minimálně jednou ročně uvedli novou hru. Také bych rád, abychom se trochu více posouvali, co do uměleckého a divadelnic-

Olga:
Monika Kordulová / Judita Feuersteinová
Boris:
Miroslav Kucharský / Václav Müller
Otec:
Zdeněk Paulus / Monika Kordulová
Matka:
Věra Ondráčková / Zdenka Brázdilová
Ježíš:
Vladimír Vácha
Buddha:
Jiří Bešta / Jan Knížek
Mohamed:
Miroslav Šída / Jiří Bešta
Muž:
Václav Müller, Veronika Beštová

kého ztvárnění. A pokud to půjde, chtěl bych, aby hry na repertoáru přibývaly a hrálo se tedy postupně více her. Ty starší asi budeme hrát méně, ale nerad bych je úplně vyřazoval z repertoáru. Je to sice trochu problém, že když hru čtvrt roku nehrajeme, musí se pak více zkoušet před představením, protože mnohé se zapomene, ale zase je výhoda širší nabídky. Naše další pokračování ale záleží na spoustě věcí. Především na tom, zda bude sbor ochoten nás i nadále podporovat, a to i finančně. Byl bych rád, abychom byli finančně soběstační, ale to by musela být návštěvnost mnohem vyšší. A pak taky nevím, jak dlouho vydrží mým hercům zápal a nadšení. Ale za sebe mohu říct, že pokud neuslyším od Pána něco jiného, pokračovat chci.

Také jste se už zúčastnili přehlídky amatérských divadel.

Jaká to byla zkušenost a plánujete účast na nějaké další přehlídce?

V loňském roce jsme se účastnili soutěžního festivalu Stodůlecký píseček se hrou Poselství z hlubin času. Je to postupová přehlídka na další celostátní festivaly amatérského divadla. My jsme sice nepostoupili, ale dostali jsme ocenění za „naléhavost zvoleného poselství“. A to myslím přesně vystihuje to, o čem nám jde. Takže nejsem nijak zklamaný. Je pravda, že to byla docela cenná zkušenost. Jednak po představení jsou diskuse s odborníky, kteří nám ke hře řekli nějaké podněty, z nichž některé jsme pak realizovali a dá se říct, že hře pomohly. A pak jsem taky mohl vidět několik dalších představení ostatních souborů. Některé byly úžasné, jiné slabší, ale rozhodně všechny byly zdrojem inspirace pro moji práci. Když jsem viděl, jaké hry byly nakonec nominovány na celostátní přehlídky, uvědomil jsem si, že skutečně musíme pro divadelníky být trochu jako zjevení se svým jasným a jednoznačným poselstvím. Ne že by ty hry byly špatné, byly zajímavé, divadelně dobře zvládnuté, měly originální nápady, ale kdybych měl říct, o čem že to vlastně bylo a co si z toho jako divák mám odnést, asi bych neuměl odpovědět. Zkrátka v postmoderní době frčí spíše dojmy než pojmy, spíše prožitky než poselství. Tak-

že jsme vyhrát asi ani nemohli. Ale jsem rád, že jsme se zúčastnili.

Ted' koncem ledna hrajeme na dalším festivalu Karlínské jeviště KLaP. To není soutěžní festival, je to spíše přehlídka toho, co se v amatérském divadle děje. Jsem opravdu zvědavý na reakce divadelní veřejnosti (i tam budou nějakí odborníci a diskuse s nimi), protože KLaP je ještě jednoznačnější a poselství ještě jasnější a naléhavější. A asi také podle té reakce se rozhodneme, zda se přihlásíme na další ročník Stodůleckého písečku.

Kde vás v nejbližší době uvidíme?

Nejbližší představení bude 9. února v divadle Na Cikorce v Modřanech, kde budeme hrát Poselství z hlubin času. A pak v podstatě každý měsíc někde. Aktuální informace by měly být k dispozici na regionech, budou ve Sborovém dopise, jsou na sborovém webu nebo třeba webu KMS.

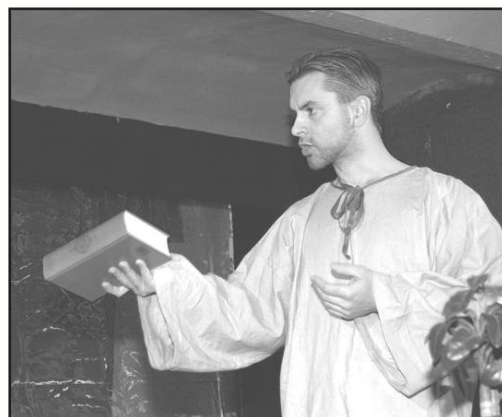
Máme i svůj vlastní web:

<http://www.kairos2.wz.cz/>

Pokud by někdo stál o plakátek v elektro-nické podobě, který by pak poslal svým známým třeba mailem, může si o něj napsat na můj mail (vacha.ksm@seznam.cz).

Jak bys pozval diváky, aby začali přemýšlet, že se přijdou přistě podívat (a vezmou třeba i s sebou někoho dalšího)?

Jak bych je pozval? Já je zvů, jak se dá! Je mi jasné, že ne každý je zaměřený na kulturu. Někomu možná vyhovuje více trávit večer u Pojišťovny štěstí nebo Velmi křehkých vztahů. Někdo je možná po práci tak vyčerpaný, že si nenajde čas ani na to, aby si zahrál s dětmi nějakou hru, natož aby na nějakou hru šel do divadla.

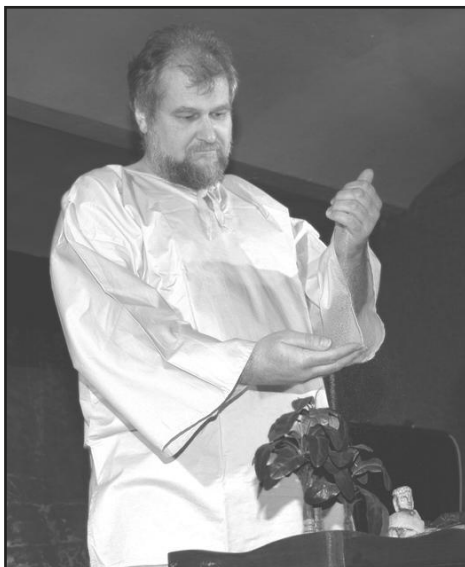
Ale myslím, že by nebylo od věci, kdyby si každý čtenář mohl říci, že se na nás alespoň jednou podívá a pak se zkusí opravdu seriózně zamyslet, jestli by v okruhu jeho přátel a známých nebyl alespoň jeden člověk, kterého by tahle hra mohla oslovit. A že by se mohl dokonce i zavázat, že pokud ho někdo takový napadne, že ho taky přistě pozve a půjde na to s ním znovu. Ne proto, aby tím udělal radost nám, ale proto, že je zde šance, že se Duch svatý skrze naše divadlo toho člověka dotkne a on se přiblíží Božímu království. A proto tady přeci jsme, ne?

Buddha: Jan Knížek (Poselství z hlubin času, KLaP)

Honzo, z Jeana Pacarda v Poselství z hlubin času jsi se stal Buddhou. Jaká to byla proměna?

Myslím, že otázka je na místě, obě postavy jsou skutečně hodně rozdílné. Ale pro diváka ten rozdíl asi nebude tak patrný, zůstávám nadále amatérským ochotníkem bez hlubších hereckých znalostí a zkušeností :) Tedy k těm rozdílům: Jean Pacard byl človíček jako součást nějakého soukolí a děje, byl trochu svůj a trochu ovlivňovaný, a v tom se mohl realizovat. Buddha naopak vychází ze sebe, ze své vyrovnanosti (ke které se ale dopracoval sám). K této roli mně tedy hodně pomohlo, že jsem nemusel nic dlouze a pracně hledat, stačilo jen zcela vsadit na to, co jsem našel v Bohu, svou novou identitu, odkud jsem a kam jdu... (na rozdíl od buddhistů).

Myslím, že ta vnitřní vyrovnanost je tolik podobná jak u buddhisty, tak i u křesťana, že je často zavádějící pro hledající a někteří

raději vsadí na buddhismus, kde si to tzv. můžou ovlivňovat sami. Nejhorší jsou ty lži, které jsou pravdě nejvíc podobné. Je to i jedno z témat, na které jsem připravený diskuto-

vat s lidmi, kteří přijdou na KLaP a jsou pak ochotní po představení povídat a ptát se.

Setkal ses už s nějakými reakcemi na hru?

Zatím ne, tím, že jsme alternovaní a zatím ještě nehrajeme KLaP tak dlouho, neměl jsem čest zaznamenat nějaké výrazné reakce, kromě obligátní pochvaly ze strany přátel, kteří dovedou ocenit naše skromné herecké i materiální možnosti. Je to milé a povzbudí to. Moje žena i dcera se společně shodly na tom, že by to chtělo zcela vypustit závěrečnou píseň, která v tu chvíli zcela zruší ten výborný prožitek z Mončina hereckého výkonu v závěru hry. Musím říct, že s nimi souhlasím.

Jak bys pozval diváky, aby začali přemýšlet, že se přijdou příště podívat?

Diváci jsou již pozvaní a ne jednou, stačí jen přijít. Takže: „Těšíme se na Vás, naši milí diváci (bez Vás to fakt nemá cenu)“.

Olga: Monika Kordulová (Brány nebe a plameny pekla, Poselství z hlubin času, KLaP)

Moniko, mám dojem, že jsi na pódiu prakticky od začátku do konce. To asi nemáš ani chvíli oddechu. Jak to zvládáš?

Užívám si to, divadlo mě moc baví, jsem jako ryba ve vodě :) A beru to z té lepší stránky - nervozita mě chytá jen před představením, a ne ještě několikrát v průběhu, nemusím se bát, že se v šatně zapovídám a vlitnu do scény v klášteře cvakajíc fotoaparát, což se mi při Poselství skutečně málem stalo a taky se snáze udržím v roli. Na druhou stranu mám ve druhé polovině hry méně textu a tedy i zdánlivé pauzy, kdy hovor není mířen přímo na mne, ale přesto musím být ve střehu, abych neusnula a včas naskočila tam, kde mám. Často dostávám otázky, jak zvládám tak dlouhé monology, ale podle mne to není tak těžké, pokud se zvládnou naučit text a zpracovat ho do nějaké ucházející formy, v mnohém mi přijdou jednodušší než dialogy, jedu si svým vlastním tempem, tak jak to v danou chvíli cítím a nemusím si hlídat někoho dalšího. Ovšem některé dialogy jsou v KLaPu obzvláště vydařené a rozhodně bych je nevyměnila, dodávají představení tu patřičnou šťavu a pěkně to rozehrávají.

Tvá role (ostatně stejně jako celá hra) není příliš veselá.

Řekl bych, naopak od tvé povahy. Jak se ti tedy hraje?

Dám tučet muffinů (muffins) a velký hrnek kakaa tomu, kdo přinese vtipný inteligentní scénář nesoucí poselství! Najít, vymyslet, napsat něco veselého je obrovská fuška. A řekla bych, že je těžší hrát normálního člověka a tvářit se u toho tzv. normálně, než prožívat na jevišti dramata nebo hrát vylo-

ženě zápornou roli. Olga mi umožňuje využít mé poměrně dobré empatie, můžu reagovat tak, jak v běžném životě nereaguji, mohu na jevišti zažít velká dramata a zvraty a v neposlední řadě upouští můj emoční přetlak, takže jí vděčím za mnohé, je mým splněným snem.

Nebudu zapírat, že to nebyla dřina, než jsem to v sobě našla, vydolovala a pak se pomalu otevírala, aby to mohlo jít ven. Učila jsem se a stále se učím vypínat kontrolky typu: „Co si o mě kdo pomyslí?“, „Není tohle už moc?“, „Jen aby to někoho nepohoršilo...“ Pořád s tím zápasím a zakazuju si na to myslet, protože na jevišti nejsem za sebe a můj názor tam není důležitý, důležitá je ta postava, kterou hraju, a pokud do toho nedám všechno, čeho jsem v danou chvíli schopna, budu jen odříkavat naučený text a klouzat po povrchu a nikdo mi tu roli neuvěří.

Byly i krize, s blížící se premiérou stoupala hladina nervozity, každá zkouška trvala pět hodin, což bylo hodně náročné psychicky i fyzicky, po jedné pro mě velmi vypjaté jsem dostala horečku a doma přišly i slzičky, nebrečela jsem nad sebou, ale nad tou Olgou, najednou úplně z ničeho nic se mě to dotklo, tak hluboce a naprosto nečekaně mě to zasáhlo a já brečela a brečela a bylo to nesmírně očisťující, cítila jsem velkou úlevu a Boží přítomnost a od toho okamžiku (bylo to asi 14 dní před premiérou) nabralo všechno úplně jiné obrátky a mnohem hlubší rozměr, spousta

věcí mi víc a víc docvakávala a i během zkoušek jsem si pro sebe někdy říkala: „Těda, to vůbec nehraju já, tady se dějou věci naprosto bez mého přičinění“, a sama jsem na to užasle koukala.

Vím, že ta role a celé to představení má smysl a že za tím Bůh stojí, ať už to pro někoho je více či méně kontroverzní, má to smysl a proto to dělám. A taky vím, že bez Boha, podpory mé rodiny a všech, kteří mi moc pomáhali a věřili mi, bych to nikdy neovládla.

V přehledu rolí a jejich alternací jsem u tvého jména našel také roli „Otec“. To bylo myšleno vážně?

Roli Otce jsem vzala jen jako záskok na zkoušce, Zdeněk (pravý Otec) potřeboval odejít dřív, tak jsem za něj zaskočila. Je to úžasná role, takže jsem se u toho hezky vyblblá. Vláda se toho chytl a už to psal na plakáty, ale spíš to budu hrát jen v nouzi nejvyšší a pro specifické publikum :o)

S některými z herců jste spolu vlastně už ve třetí hře. Ale když jsem vás pozoroval při zkoušce nebo po představení, řekl bych, že ponorková nemoc vám zatím nehrozí.

Spíš vypadáte jako dobrá parta. Nemýlím se?

Za sebe mohu říct, že nás jako dobrou partu vnímám. Jevištní ponorka nám snad zatím nehrozí, protože se každý s každým na jevišti nepotkává, jednotlivé scény se ze začátku zkoušejí odděleně a teprve, když je vypilováno, ladíme celé představení dohromady, což je jen pár zkoušek a pak se vidáme jen v divadle na představení, kdy vždycy někdo chybí, protože je na jevišti. Před představením už jsme docela sebraní, víme, co kdo umí a tak přípravy běží jako na drátkách a ještě si u toho užijeme spoustu legrace, což krásně uvolňuje. A když se sebe nemůžeme nabažit a stýská se nám, tak uspořádáme mejdáněk, naccpeme si bříška a poveseleme se.

Takže se vám spolu hraje dobře?

Hrajeme rádi, hrajeme rádi spolu, hraje se nám spolu dobře a jestli hrajeme dobře, už musí posoudit kritické oko shovívavého diváka.

Setkala ses už s nějakými reakcemi?

Mým největším kritikem je můj manžel a moje maminka. Manžel mě ještě v této hře

neviděl, chystá se jít s bandou svých kolegů a maminka, která se za odměnu, že mi hlídá cáčorky, když zkoušíme, účastní všech mých premiér, byla bohužel přítomna i té s „oponovým incidentem“, který v ní zanechal hluboký dojem a více se již příliš nevyjadřovala. Od křesťanských přátel a známých mám samé nádherné ohlasy, moc se jim představení líbí a většinou jsou překvapeni, nečekali, že to bude tak silné. Což mne pochopitelně nesmírně těší a jsem ráda, že to oslovuje i „naše“ řady.

Jak bys pozvala diváky, aby začali přemýšlet, že se přijdou příště podívat?

O každém divadelním představení se říká, že je jedinečné, neopakovatelné, o KLaPu to platí dvojnásob, možná trojnásob, většina rolí je alternována, takže pokaždé hraje někdo jiný s někým jiným a tedy i trochu jinak, a určitě stojí za to vidět všechny alternace, a pokaždé hostujeme v jiném sále, musíme se vypořádat s jiným prostorem, zákulisím, velikostí jeviště i hlediště, oponou...

Navíc, oproti ostatním nádherným profesionálním divadlům, my máme Boha a ten nám žehná a je to vážně znát a často i cítit přímo během představení. Nesnažíme se srovnávat s profesionály, nemáme jejich školy, léta praxe, zázemí ani finanční dotace, ale máme

něco, co nás posouvá do jiné roviny. Máme poselství, probouzíme otázky, burcujeme myšlenky toho, kdo chce naslouchat, kdo chce sám sobě odpovídat, kdo se dokáže zastavit a přemýšlet. Právě teď je skvělá příležitost pozvat na představení někoho, na kom nám záleží, ale ostýcháme se ho na Boha zeptat nebo jsme se ptali už tolikrát, že na další otázku už nemáme sílu. My to uděláme za vás, jiným způsobem. Po představení se dá volně navázat a povídat, anebo nemusí, jsme dalším zrníčkem z mnoha potřebných, a třeba právě tím posledním chybějícím.

Otec: Zdeněk Paulus

(Brány nebe a plameny pekla, Poselství z hlubin času, KLaP)

Zdeňku, po roli klimatologa v Poselství jsi znovu v roli otce (podobně jako v Branách nebe). Tentokrát ale v opravdu negativní roli otce, který prodává svou dceru. Asi není lehké se do takové role vpravit?

Ve hře Brány nebes a plameny pekla byla role velmi těžká pro otce křesťana proto, že svojí výchovou dovedl syna až k branám pekla. V roli otce Olgy v KLaPu to je pro mne jako otce (mám také dceru) těžké prodát svoji dceru za sto dávek drogy. Nezdravá závislost na špatných věcech vede vždy k tragédii. V první hře na penězích, úspěchu a slávě a ve třetí hře na drogách. Obojí vede do ztracení. Jsem přesvědčen, že je třeba divákům ukázat i odvrácenou tvář života a tak je varovat.

Jak se vám společně hraje?

Myslím, že mohu říci za všechny, že celá parta KAIROSu II je skvělá a že se nám spolu hraje znamenitě. To, že si můžeme před i během představení žehnat a modlit se je velmi povzbuzující a potěšitelné.

Může hra současného mladého diváka oslovit?

Myslím, že obě hry, které současně hrajeme, mají co říci i dnešní mladé generaci. Hlavně KLaP je sondou do života mladé generace, která hledá své místo v životě a ukazuje na velké nebezpečí špatných rozhodnutí a jejich nezvratitelnost.

Setkal ses už s nějakými reakcemi na hru?

Reakce diváků na obě hry jsou velmi různorodé. Od úplného odmítnutí až po stoprocentní přijetí. Určitě velmi záleží na stavu a situaci, v jakých se diváci nacházejí. Osobně si vždy velmi rád po odehrání své malé role sednu do sálu a se zájmem sleduji děj hry a výkony spoluherců. Některé pasáže (např. přímou řeč a jednání Ježíše v KLaPu) prožívám vždy velmi silně a emotivně.

Jak bys pozval diváky, aby začali přemýšlet, že se přijdou příště podívat?

Jsem přesvědčen, že obě hry mají svůj hluboký smysl a nenechají diváky v klidu. Vedou je k zamyšlení a zastavení nad současnou společností a životem a ukazují cestu a smysl života. Věřím, že tyto hry mají své místo jako jeden ze způsobů, jak oslovit současného člověka a to jak věřícího, tak i toho, který cestu teprve hledá a hodnoty mu nejsou lhostejné.

Přál bych si ze srdce, aby na tyto hry přicházelo stále více křesťanů a aby spolu s nimi mohli přijít nevěřící příbuzní, přátelé a známi. To by byla největší odměna pro nás zúčastněné.

Rozhovory připravil Tomáš Božovský.

Silvestr na horách s mládeží

Budu psát především pro Vás, kteří jste s námi na letošním Silvestru s mládeží nebyli a samozřejmě také pro ty, kteří byste chtěli spolu se mnou zavzpomínat na zimní dny v „neobyčejném“ internátu.

Cesta

V opravdu brzkých hodinách (ranních) jsme se nečekaně sešli na hlavním nádraží u pokladny č.10.

Slunce ještě nesvítilo, když jsme se přihrnuli do vlaku a pohodlně se usadili na měkká sedadla v prázdných kupéčkách. Lokomotiva zahoukala a vlak se rozjel, zbylo jen prázdné nástupiště, které stejně už bylo dávno za námi... Vlak frčel o sto šest, ale cesta byla dlouhá pořád hodně, hodně...

Po pěti hodinách jízdy tímto vlakem jsme přesešli do mnohem menšího vláčku, který nás odvezl na nedaleké nádraží.

Každý měl svá obrovská zavazadla... a většina lidí k tomu ještě snowboard nebo lyže. Peťuška nám řekla, že je to jeden kilometr, ale my jsme ji z praxe nevěřili a měli jsme proč. Než jsme se po kluzké silnici dokodrcali na náměstí a pak k nevelkému domu (škola, jejíž název si už nepamatuji), trvalo to nejméně 45minut! Je jasné, že to nebyl jeden kilometr, ale nejméně čtyři!

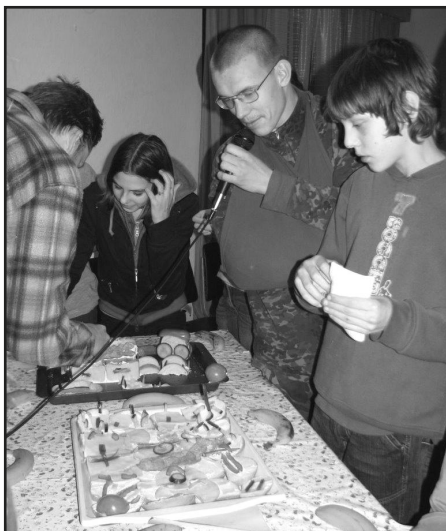
Ubytování

Uprostřed malé místnosti nevelký stůl s židlemi, u okna jedna postel (v místnosti bylo jedno velké okno) a další tři postele někde v rohu, jedna průměrná skříňka a polička a prádelník. Nic jiného.

Sprchy a záchody

To bylo něco! Chudáci kluci měli jen jeden malý záchod bez klíče (a přímo na chodbě) a jen jednu sprchu (když kluci přišli ze sjezdovky, tak tam běželi i spolu se snowboardem, někteří... :oD).

Holky, ty si uměly vybrat, měly jsme spousty záchodů a tři sprchy. Teplá voda tekla jenom občas a jen tak osm minut, takže se mnohokrát stalo, že kdo neběžel rychle, měl jen studenou vodu. Je to zvláštní, ale vždycky se to nějak prošťfídalo.

Večerní programy

Celý Silvestr se mluvílo jen a jen o Boží zbroji. (Ke stažení: <http://www.mladezpraha.kaes.cz/>) Každý večer mluvil někdo jiný a měl popsat vždy nějakou část Boží zbroje. Chvály vedla Johanka Dittrichová (piano + zpěv) a Marta Hrabcová (kytara + zpěv) :o)

Hry: prima zábava pro celou „Boží rodinu“ :o)

Miniskupinky probíhaly v devět večer hned po slově, každý pokoj měl svého vedoucího, probíralo se především kázání a pak jsme se i modlili za různé věci, co kdo potřeboval.

Jídlo

Snídaně připravovaly služby (podle pokojů). Obědy si každý „uvařil“ sám, snědl na sjezdovce nebo na procházce. Večere byly nejlepší, chodili jsem do pizzerie většinou na dobré jídlo (jednou špagety, jednou smažák atd.), pít jsem si „museli“ kupovat.

Programy přes den

Každý den (kromě prvního a posledního) jsme jezdili do nedalekého lyžařského areálu. Odjezd byl v 9:00 a příjezd kolem páté hodiny.

Areál byl prima, nejdříve jsme museli jezdit po takové malé sjezdovce „u lesa“, ale pak jsme postupně objevovali jednu větší sjezdovku a ta se jmenovala „Velká“ i když nebyla zrovna nejdelší. Byla však na ní jedna vychytávka - byla rozdělena na modrou (poma) a červenou (kotva), takže to byla sjezdovka pro všechny, pokročilé i začátečníky. :o)

Byla však i druhá skupinka, výletníci. Ti chodili na dlouhé výlety po celý den a nebo šli na nedaleký „kopec“ bobovat. (Vraceli se většinou dříve nežli my, sjezdáči. :o)

Tak teď už víte poměrně všechny potřebné informace. Nyní napíšu pár řádek o samotném Silvestrovském večeru. :o) A abych Vám to pořádně přiblížila, navrhuji, abyste se koukli na fotky na tomto webu:

<http://picasaweb.google.cz/mladezkspraha>

Silvestr - večer nečekaných zážitků a křiků

Začalo to tím, že jsem hráli skvělou hru, pak byly jako obvykle neobvyklé chvály a slovo. Následovala svědectví a pak také skupinky. No a potom se to stalo.

Peťuška nás všechny svolala dohromady a rozdělila do malých skupinek třeba po pěti a dala nám suroviny, ze kterých jsme měli vytvořit co nejokouzlujič chlebičky pro silvestrovskou hostinu. Byla to docela sranda, když každá

skupinka představovala svůj výrobek!!! Bohužel jsme „neprávem“ nevyhráli. :o)

No a pak večerníčky! Holky na stoly přinesly cukroví a pít a pilo se a jedlo a pilo a jedlo. Následoval parlament.

Odchod na silvestrovský přípitek byl hrozný, já se totiž hrozně moc bojím rachejtli a taky petard, takže jsem se jako obvykle krčila skloněná pod Johankou nebo Peťuškou (díky tomu jsem ztratila náušnici!), fakt zábava! Občas se odněkud ozval holčíčí křik nebo zděšené volání, to když kluci házeli svoje petardy pod nohy kolemjdoucích lidí (holek). Na kopci, kde jsme se zastavili, kluci zapalovali rachejtly a všecko ostatní. Naštěstí to Vedoucí tak dobře zkorigovali, že se ty střely ozývaly jen z jedné strany a barevná světýlka, která všichni obdivovali a já je nenáviděla, se také blýskala jen na jedné straně a to v bezpečné vzdálenosti ode mě. :o)

Malý přípitek, samozřejmě dětského šampaňa, vyvolal malý posměch, který ale brzy ustal, to když jsme zpívali silvestrovskou chválu a nahlas se modlili. :o)

Cesta domů

Byla stejně dlouhá a únavná. Jenže tentokrát jsme si ani v tom vlaku, s kterým jsme jeli dlouho až do Prahy, nesedli. Praha nás vítala ujíždějícím metrem a já se cítila, že jsem doma. :o) Silvestr byl báječně!! Prima zábava a tolik hodin na snowboardu jsem už dlouho nejezdila. :o)

Rachele

Základy křesťanského života

***Přemýšlíte o Bohu a chcete se dovědět, čemu vlastně křesťané věří?
*Věříte a chcete upevnit základy své víry?**

Zveme Vás na cyklus přednášek
Základy křesťanského života

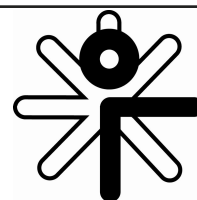
Kdy: **17. 1. – 27. 4. 2008 vždy ve čtvrtek v 18:30 hodin**
Kde: **sborový dům KS Praha, Na Žertvách 23, Praha 8 – Libeň**
Doprava: **Metro B Palmovka**
Přednáší: **Ing. arch. Tomáš Dittrich a jeho hosté**

Na program prakticky zaměřený výklad Bible, přátelské společenství,
možnost dotazů a osobních rozhovorů.

Pořádá a srdečně zve: **Křesťanské společenství Praha**
Vstup zdarma

Témata přednášek

- 4) 7. 2. – Bible – Boží slovo
- 5) 14. 2. – Jsme spravedliví, nebo hříšníci?
- 6) 21. 2. – Naplnění svatým Duchem
- 7) 28. 2. – Každý den s Bohem
- 8) 6. 3. – Modlitba
- 9) 13. 3. – Odpuštění
- 10) 20. 3. – Uzdravení z nemocí
- 11) 27. 3. – Osvobození od hříchů minulosti
- 12) 3. 4. – Jak s lidmi mluvit o Pánu Ježíši
- 13) 10. 4. – Co je to církev?
- 14) 17. 4. – Služebník a přítel
- 15) 24. 4. – Pán Ježíš přijde znovu

**Mládež
KS Praha**

Křesťanské společenství mládeže
Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

SETKÁNÍ MLÁDEŽE

DOROST (12-15 LET)

středy 17:00-19:00 hod
více info Maruška Bukáčková
775 641 671
marie.buckackova@kaes.cz

POROST (15-18 LET)

úterky 17:30-19:30 hod
více info Dita Frantíková
724 435 309
dita.frantikova@kaes.cz

ODROST (18-25 LET)

pondělky 18:30-21:00 hod
více info Michal Klesnil
737 984 138
michal.klesnil@kaes.cz

MODLITEBNÍ VÝPRAVA DO IZRAELE POŘÁDÁ REGION STŘED A JHOPFAN

Termín výpravy: 24.4.-4.5. 2008

Místo pobytu:

Dům modliteb pro všechny národy v Jeruzalémě (pastor Tom Hess)

Komu je výprava určena:

Výprava je určena znovuzrozeným křesťanům. Jedná se v první řadě o modlitební a duchovní záležitosti.

Podmínky pro účastníky:

Výprava se koná na jaře, kdy může být v Izraeli velké teplo a bude se při ní dost chodit. Výprava je kolektivní záležitostí, je třeba být ochoten přizpůsobit se ostatním.

Informace o ubytování:

Dům modliteb je luxusní arabská vila stojící na Olivové hoře. V domě se konají pravidelná modlitební setkání, kde se hosté spolu s personálem (křesťané z celého světa) modlí za předem daná témata podle Písma. Dopoledne a odpoledne je čas na modlitebně - poznávací výlety. Večer se jako skupina zúčastníme modlitební stráže (2 hodiny na celou skupinu – nemusíme všichni najednou), případně i někdy jindy.

Jaká místa navštívíme:

Jeruzalém, Getsemane, jezero Galilejské, Mrtvé moře, Masada, Kumrán, Jericho a další. Program výletů bude pomalejší (nejde nám o to, abychom vše viděli) a přizpůsobený tomu, abychom měli dostatek času na chválu a modlitby.

Cena: 21.000,- Kč (může to být i méně). V ceně je letenka, ubytování, jídlo, výlety, transport z letiště a na letiště a průvodce. Nezapomeňte navíc na kapesné: pohledy, dárky, vstupné, atd.

Kontakt: Petr Kácha, starší KS Praha – Střed, člen Rady CKS
e-mail: pkacha@quick.cz, SKYPE: petrkacha, mobil: 775 383 690

AGLOW,

**mezinárodní a mezidenominační
sdružení žen**

zve na další setkání, které se koná

v pátek **22.2. 08** v 18:00

v „kavárně“ ve dvoře,

Soukenická 15 (CB), Praha 1.

Jako obvykle chceme společně chválit

Boha, sdílet se o tom,

co Bůh činí v našich životech,

potěšit se a povzbudit.

Jako host promluví sestra

„Lída Hallerová“

**Jste srdečně zváni
i se svými přáteli.**

Koupím jízdní pánské kolo

do roku výroby 1950.

Tel: 604 644 710

Koupím rodinný dům v Praze

nebo mohu nabídnout výměnu za 3 byty
+ doplatek.

Tel: 604 644 710

ŠESTÁ

nové mládežnické bohoslužby

Začínáme **10.2.** jubilejním prvním setkáním!

**Pro všechny mladé z našeho sboru,
a velmi vhodné i pro kamarády, věřící i nevěřící.**

Vždy na Ortenově náměstí (pěšky od metra Holešovice
nebo 1 stanici tramvají odtamtud, velká budova školy přes silnici),
2. neděli v měsíci od 18 do 20 hodin.

Téma:

10.2. Čtvrtá dimenze

9.3. Otázky po smyslu života

Hraje **mládežnická kapela Teda Whanga**, vede Dita.

Více info: Dita 724 435 309, www.mladezpaha.kaes.cz/sesta

**Prosím, pošlete proroctví,
i krátká i dlouhá,
je důležité vědět,
co nám Bůh všem říká.**

adresa pro zasílání proroctví:
prorockytym.praha@kaes.cz

Jak to všechno začalo (dějiny vzniku KS Praha i vzniku KS ČR)

Dan Drápal

První díl pravděpodobně čtyřdílného cyklu.
Brožura A5, 80 stran, 60,- Kč.

**Nabízíme pronájem bytu 1+1,
kompletně zařízený,
zrekonstruovaný v rod. domku.**

Společný vchod s majiteli. Klidná lokalita,
Praha 7 - Trója.

Volný od 1.3.08.

Cena 9.500,- včetně poplatků.

Podrobnější informace na tel:
603 965 441, Mašlejová.

**Prodám
příčnou flétnu 1.500 Kč,
3/4 housle 1.000 Kč.**

Tel: 604 644 710

**Křesťanské centrum pro rodinu
Heřmánek**

hledá pro práci na Černém Mostě
babysitery.

Vhodné např. pro studenty
nebo maminky na MD.

Jde o placené hlídání dětí
během vzdělávacích aktivit pro rodiče.
Více na tel.: 724 761 196.

**Pronajmu pokoj I. kat.
ve vilce na Praze 4,
pouze upřímně věřící dívky.**
Tel: 244 470 278.

Divadelní společnost KAIROS II. vás zve na představení

Poselství z hlubin času

divadlo o dvou koncích

na motivy knihy E. a P. Dolejších „Už brzy“ napsal V. Vácha

sobota 9.února od 19:00

Divadlo Na Cikorce (DDM Modřany
Herrmanova 24,
Praha 12)

VSTUPNÉ 80,- Kč

SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

Sborové bohoslužby

neděle 2.3. v 15:00, SOU na Spojovací, Učňovská 1, Praha 3
chvály: 14:00 - 14:45

Sborová modlitební

18.2. v 18:00

Setkání služebníků

soboty 29.3., 14.6., 20.9. a 29.11. v 9:00

Modlitební skupinka za sbor

7., 14., 21. a 28.2. 6:00-7:00, Malý sál

Není-li uvedeno jinak, konají se sborové akce
na adrese sboru.

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00, Praha 8

Kontakt

tel/fax: 284 822 294

e-mail: paha@kaes.cz

http:// www.paha.kaes.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

Č.ú.: 179877055/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební	fond
682103	Angel Lama	

INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

- **Kolektivní vedení**
- **Shromáždění:** Ne 10:00, Komunitní centrum - Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)
- **Počet členů:** 29/19/19
- **Narození:** Jakub Trčka

SEVER

- **Pastor:** Tomáš Božovský
- **Shromáždění:** Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo nám., Praha 7
- **Regionální modlitební:** pondělí 11.2. v 18:00 u Václavíků
- **Počet členů:** 109/24/56
- **Vstup:** Věra Fidrichová, Lubomír Patočka

ZÁPAD

- **Kolektivní vedení**
- **Shromáždění:** Ne 15:30
- Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka), poslední neděle v měsíci Misijní středisko Barrandov
- **Počet členů:** 54/18/19

JIH

- **Pastor:** Miloš Poborský
- **Shromáždění:** Ne 10:00 (modlitby 9:30), ZŠ prof. Švejcara, Mráčkova 3090, vchod B, Modřany, Praha 4
- **Modlitební chvíle:** Ne 18:00 - Dáša Blažková, Slepá I/14
- **Počet členů:** 44/5/15

VÝCHOD

- **Pastor:** Otakar Kunzmann
- **Shromáždění:** Ne 16:00, Na Žertvách 23
- **Reg. modlitební:** Ne 15:00 každou neděli v knihovně
- **Počet členů:** 86/14/18
- **Výstup:** Štěpán Vávra (přestup na region Palmovka)

JIHOVÝCHOD

- **Pastor:** Zdeněk Rašovský
- **Shromáždění:** Ne 9:30 (8:50 modlitební), Křesťanské centrum JM (vchod od hřiště), Modletická 1401, Praha 4
- **Počet členů:** 43/0/22

PALMOVKA

- **Pastor:** Martin Čunek
- **Shromáždění:** Ne 10:00, Na Žertvách 23
- **Počet členů:** 82/15/29
- **Vstup:** Katka Honesová, Štěpán Vávra (přestup z Východu), Jarka Vejvodová, Martin Janoušek

STŘED

- **Kolektivní vedení**
- **Shromáždění:** Ne 10:00, Strašnické divadlo, Solidarity 53, Praha 10
- **Počet členů:** 86/23/41
- **Výstup:** Tamara Stočesová

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00, Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor:

Tomáš Božovský, tel: 233 542 714,
724 435 310, e-mail: sd@kaes.cz

Redakce: Pavel Rosecký, Johana Dittrichová, Anna Slobodová

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 15. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 12 Kč.

**Příští číslo vyjde
v neděli 2. března 2008.**

Rozhovor:

Z Prahy do Států a zpět

